



Arrest

nr. 160 425 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2015 met refertenummer 57387.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2013 dient de verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendant van zijn Belgische dochter. Op 18 april 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 133 568 van 20 november 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 4 september 2014 biedt de verzoeker zich aan bij de burgerlijke stand van het district Antwerpen met het oog op een huwelijksaangifte met mevr. N. N.. Op 26 januari 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Antwerpen, na negatief advies van de Procureur des Konings van het Parket van Antwerpen, een beslissing houdende weigering van huwelijksvoltrekking.

1.3. Op 4 maart 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendant van zijn Belgische dochter. Op 27 augustus 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 28 augustus 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52,§4,5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4.0.2015 werd ingediend door:

(…)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 12.01.2009 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 5 jaren behalve preventieve detentie van 10.12.2007 tot 27.08.2008 met een bijzondere verbeurdverklaring en ontzetting van bepaalde rechten bij art. 31 Strafwetboek van 5 jaren wegens diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; Poging tot afpersing, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; Aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar; Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging; Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levensdoodbedreiging; Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is; Poging tot informaticabedrog.

Betrokkene werd op 26.09.2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot werkstraf van 90 uren (vervangende gevangenisstraf: 10 maanden), een geldboete van 1000,00 euro (x5.5=5.500 euro (vervangende gevangenisstraf: 3 maanden) en een bijzondere verbeurdverklaring wegens verdovende middelen: bezit zonder vergunning, handel, vervaardiging zonder vergunning (herhaling).

Verder is betrokkene herhaaldelijk (16.05.2013, 17.09.2013, 08.10.2013, 11.12.2014 en 16.02.2015) veroordeeld geweest door de Politie rechtbank te Antwerpen voor verkeersinbreuken.

Uit de aard, de ernst, en de herhaalde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel beland van de samenleving.

Wat betreft de veroordeling dd. 26.09.2012 wordt er opgemerkt dat de 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Vandaar dat overeenkomstig art.43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. De Belgische minderjarige dochter van betrokkene, de referentiepersoon, werd geboren op 17.12.2009. Desondanks heeft betrokkene zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren; Dit is, gelet op de herhaalde veroordelingen door de politierechtbank wegens het besturen van een voertuig zonder geldig rijbewijs, tot op heden het geval. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische referentiepersoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immer in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf in meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat art. 43, 2° Vw luidt als volgt (eigen onderlijning):

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Bovenvermelde bepaling stelt uitdrukkelijk dat een strafrechtelijke veroordeling geen reden kan vormen om het verblijf van een Unieburger en zijn familieleden te weigeren. Het verblijf kan enkel worden geweigerd indien het gedrag van de Unieburger een bedreiging vormt die actueel is, werkelijk is én voldoende ernstig is. Verzoeker stelt vast dat haar gedrag aan geen van deze drie vereisten voldoet.

In casu somt de weigeringsbeslissing eerst een aantal strafrechtelijke veroordelingen op. Het betreft enerzijds twee correctionele veroordelingen van 2009 en 2012 waarvoor verzoeker een probatie-uitstel, respectievelijk werkstraf met geldboete kreeg. Anderzijds betreft het vijf veroordelingen door de Politierechtbank voor verkeersinbreuken.

Vooreerst wijst verzoeker er op dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, een afgerond tijdsverloop is van meer dan zes jaren sedert de correctionele veroordeling van 2009 en van bijna drie jaren sedert de laatste correctionele veroordeling van 2012, zonder dat er in die periode nog sprake is van drugsgelateerde feiten of van andere ernstige misdrijven waaraan verwerende partij zwaar tilt. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing niet van wanneer de betoegelde feiten zelf dateren, die waarschijnlijk ruim voor 2009 en 2012 plaatsvonden. Bijgevolg is er geen sprake van een ‘actuele’ en ‘werkelijke’ bedreiging voor het fundamentele belang van de samenleving in de zin van artikel 43 Vr.W.

Verzoeker liep wel nog veroordelingen op voor verkeersinbreuken, zodat het gaat om veroordelingen van een heel andere aard en dus bezwaarlijk kan worden gesproken van „recidive” met betrekking tot de feiten waar verwerende partij het zwaarst aan tilt. Deze verkeersinbreuken worden verder niet gespecificeerd, bijvoorbeeld over welke gedragingen van verzoeker het dan wel zou gaan en wat de veroorzaakte schade is. Er wordt niet gemotiveerd welke concrete gedragingen van verzoeker deze veroordelingen kunnen gekwalificeerd worden als een actuele en ernstige maatschappelijke dreiging.

Bovendien merkt verzoeker op dat de twee correctionele veroordelingen vrij milde straffen betreffen: een probatie-uitstel (voorwaardelijke straf) en een werkstraf van 90 uren. Vast staat dat dit in ieder geval bestraffingen betreffen die ver beneden het strafmaximum liggen.

Het feit dat verzoeker in het verleden (2009) een zwaardere straf (gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel met bijzondere verbeurdverklaring en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 SWB) kreeg en later, in 2012 enkel een werkstraf van 90 uren met geldboete werd opgelegd, wijst er integendeel op dat het persoonlijk gedrag van verzoeker geen voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormde om hem zwaarder te straffen. Dat de strafwet milder werd toegepast in 2012 dan in 2009, kan dus gelden als indicatie dat verzoekers gedrag verbeterd was ten opzichte van 2009. De rechtbank achtte een strengere bestraffing in iedere geval niet op zijn plaats.

Dienst Vreemdelingenzaken besluit desondanks dat “uit de aard, de ernst en de herhaalde feiten blijkt dat het persoonlijke gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.”

Verder wordt nog op algemene wijze nog ingegaan op de correctionele veroordeling van 2012. Dit laatste blijkt duidelijk een stereotiepe motivering los van het individuele geval.

Deze motivering schendt de materiële motiveringsplicht omdat het vaststellen van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging afgeleid dient te worden uit het gedrag van de verzoeker. In casu wordt het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging slechts afgeleid uit de aard en de ernst van de strafbare feiten.

Dat een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond twee elementen kent; er moet vanzelfsprekend sprake zijn van een strafrechtelijke veroordeling, maar dit moet steeds gepaard gaan met elementen uit het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Dit is duidelijk verwoord in Richtlijn 2004/38/EG.

Art 27 lid 2 van de Richtlijn luidt als volgt:

“De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met preventieve redenen mogen niet worden gevoerd.”

Dat in geval van een strafrechtelijke veroordeling de concrete persoonlijke omstandigheden steeds moeten worden onderzocht.

Dit heeft de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in een arrest van 14 juli 2009. In dat geval ging het om een veroordeling tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens mensenhandel. Daar overweegt de Raad als volgt: “Gelet op art. 43 Vw volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde.”

Een meer recent arrest van de Raad bevat een soortgelijke overweging:

“Dit houdt onder meer in dat indien verweerder de aanvraag van verzoekster wenst af te wijzen om dat zij naar zijn oordeel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, hij rekening dient te houden met de verplichtingen die opgenomen zijn in artikel 43 van de Vreemdelingenwet en hij dient na te gaan of het gedrag van verzoekster heden nog een werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De stelling van verzoekster dat verweerder niet de controle die door artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd heeft doorgevoerd kan worden gevolgd”.

In onderhavig geval heeft de verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoeker geenszins onderzocht. Er wordt slechts verwezen naar oude strafrechtelijke veroordelingen om te motiveren dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dat art. 43 Vw. werd geschonden.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij van oordeel is dat ten onrechte werd besloten dat haar bedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij verwijst naar het feit dat de correctionele veroordelingen dateren van jaren geleden, zonder dat sedertdien nog andere ernstige misdrijven gepleegd werden. De verzoekende partij beroept zich tevens op het feit dat bij de correctionele veroordelingen niet de maximale straffen opgelegd werden. De verzoekende partij besluit dat haar persoonlijk gedrag niet zou onderzocht zijn.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, in functie van haar minderjarige dochter, in toepassing van artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging kon derhalve toepassing gemaakt worden van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

De verzoekende partij houdt voor dat een strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden op zich onvoldoende zijn om te oordelen dat zij een actueel gevaar voor de openbare orde vormt, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich geenszins beperkte tot de loutere opsomming van eerdere veroordelingen.

Verweerder benadrukt dat uit de omstandige overwegingen in de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk gemotiveerd werd dat uit de aard en de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het loutere feit dat er sprake is van enig tijdsverloop tussen het nemen van de bestreden beslissing en de gepleegde strafrechtelijke feiten, doet an sich geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vermocht vast te stellen dat uit de aard, de ernst, en de herhaalde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder merkt op dat nauwelijks drie jaar verstreken zijn sedert de laatste correctionele veroordeling wegens inbreuken op de wetgeving betreffende verdovende middelen. Terwijl tussen laatstgenoemde veroordeling en de correctionele veroordeling op 12.01.2009 sprake is van eenzelfde tijdsverloop.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij in het recente verleden drie jaar na een zware correctionele veroordeling opnieuw correctioneel veroordeeld werd omwille van ernstige feiten, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in casu terecht geoordeeld dat het loutere feit dat het beperkte tijdsverloop in casu allerm minst afbreuk doet aan het feit dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitgaat van de verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris hoe dan ook uitdrukkelijk rekening gehouden met de aard en ernst van de feiten.

Zie in die zin:

“Inzake de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient worden opgemerkt dat verwerende partij duidelijk heeft aangegeven van oordeel te zijn dat uit het gedrag van eerste verzoekende partij blijkt dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verwerende partij heeft hierbij toegelicht dat eerste verzoekende partij op heterdaad betrapte werd bij een winkeldiefstal en dat uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat het om een recent feit gaat blijkt dat zij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij heeft hierbij tevens vermeld dat zij de bescherming van de openbare orde belangrijker acht dan het persoonlijke en familiale belang van eerste verzoekende partij en haar kinderen.

...

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan, in tegenstelling tot wat eerste verzoekende partij lijkt te willen stellen, niet worden afgeleid dat verwerende partij uitvoerige toelichtingen dient te verstrekken omtrent de aard en de ernst van inbreuken die werden vastgesteld. Verwerende partij heeft duidelijk vermeld dat eerste verzoekende partij op heterdaad werd betrapte bij een winkeldiefstal hetgeen volstaat om te begrijpen dat zij geen respect heeft voor het eigendomsrecht dat, zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, een hoeksteen is van het Belgische rechtsbestel. Verwerende partij heeft ook duidelijk gemotiveerd dat het fundamenteel belang dat zij als belangrijker beschouwde dan de private belangen van eerste verzoekende partij bestaat in de bescherming van de openbare orde. De stelling van eerste verzoekende partij dat het te beschermen fundamenteel belang niet is weergegeven mist derhalve feitelijke grondslag.” (R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013)

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd voorts nog nader gemotiveerd om welke reden de inbreuken op de drugswetgeving nopen tot de conclusie dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt. Het loutere feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris haar standpunt dienaangaande onderbouwt met een verwijzing naar externe bronnen onderstreept des te meer dat op gedegen wijze tot de bestreden beslissing werd besloten.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat de concrete persoonlijke omstandigheden van haar dossier niet werden onderzocht door de gemachtigde, verwijst verweerder nog naar de volgende overwegingen uit de bestreden beslissing:

“Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. De Belgische minderjarige dochter van betrokkene, de referentiepersoon, werd geboren op 17.12.2009.

Desondanks heeft betrokkene zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit is, gelet op de herhaalde veroordelingen door de politierechtbank wegens het besturen van een voertuig zonder geldig rijbewijs, tot op heden het geval. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische referentiepersoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.”

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging onder meer werd vastgesteld dat zelfs de geboorte van zijn minderjarige dochter de verzoekende partij er in het recente verleden niet van heeft kunnen weerhouden om nieuwe zwaarwichtige feiten te plegen. Terwijl de verwijzing naar de verscheidene veroordelingen wegens verkeersinbreuken wel degelijk dienstig is, ten einde het gebrek aan verantwoordelijkheidszin in hoofde van de verzoekende partij te beoordelen.

De verzoekende partij haar kritiek, als zou niet gemotiveerd zijn nopens haar persoonlijke omstandigheden, mist derhalve grondslag.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich in de motivering van de bestreden beslissing geenszins beperkt heeft tot een loutere opsomming van de strafrechtelijke veroordeling van de verzoekende partij, dewelke overigens eveneens blijken uit de stukken van het administratief dossier.

Integendeel werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze gemotiveerd om welke reden het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Het is hierbij allerminst kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoekende partij -die reeds diefstal met geweld, afpersing, aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, informaticafraude en drugsmisdriven op zijn kerstok heeft staan- een actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Hieruit volgt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een Belg het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een Belgische onderdaan te motiveren, impliceert niet dat de gemachtigde niet naar door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 43, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet verbiedt immers niet dat mede rekening wordt gehouden met eerdere veroordelingen om tot een gevaar voor de openbare orde of de veiligheid te besluiten (RvS 19 juli 2012, nr. 220.337).

Te dezen voert de verzoeker aan dat *“er geen sprake van een ‘actuele’ en ‘werkelijke’ bedreiging voor het fundamentele belang van de samenleving (is)”* nu er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zes jaren gepasseerd zijn sedert de correctionele veroordeling van 2009 en drie jaren sedert de correctionele veroordeling van 2012. Hij wijst er nog op dat de feiten waarvoor hij veroordeeld is, nog ruim voor 2009 en 2012 plaatsvonden en dat er in de periode na de veroordelingen geen sprake meer is van drugsgerelateerde feiten of van andere ernstige misdrijven. Hij laat daarbij tevens gelden dat de straffen die hem werden opgelegd *“ver beneden het strafmaximum liggen”*. Daarnaast merkt de verzoeker op dat de veroordelingen voor verkeersinbreuken van een andere aard zijn, zodat *“bezwaarlijk kan worden gesproken van ‘recidive’ met betrekking tot de feiten waar verwerende partij het zwaarst aan tilt”*.

De verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing, dat hij op 12 januari 2009 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie jaren met probatie-uitstel van vijf jaren met een bijzondere verbeurdverklaring en ontzetting van bepaalde rechten bij artikel 31 van het Strafwetboek van vijf jaren wegens diefstal met geweld of bedreiging, aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, vereniging van misdadigers en poging tot informaticabedrog niet. Hij betwist evenmin de vaststelling dat hij op 26 september 2012 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 90 uren en een geldboete van € 1000 wegens bezit en vervaardiging zonder vergunning van en handel in verdovende middelen. Ook de verschillende veroordelingen door de Politie rechtbank te Antwerpen van 16 mei 2013, 17 september 2013, 8 oktober 2013, 11 december 2014 en 16 februari 2015 worden door de verzoeker niet betwist. Tenslotte betwist de verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat *“georganiseerde drugs (...) een diffuse vorm van criminaliteit (is), met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties”, dat “(g)elet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit (...) in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz 8) in het eerste punt van de considerans (wordt) overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten”, dat “(d)ugsverslaving (...) een ramp (is) voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid” en dat “de georganiseerde drugshandel zulke vormen (kan) aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”, zodat “de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt” niet. Hij stelt hieromtrent louter dat het om een stereotiepe motivering zou gaan, doch toont niet aan dat dit motief niet van toepassing zou zijn op zijn situatie. Gelet op het geheel van deze vaststellingen maakt de verzoeker, door er op te wijzen dat de correctionele veroordelingen dateren van zes en drie jaren voor de bestreden beslissing en door de strafmaat van deze veroordelingen te minimaliseren, niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat uit de aard, de ernst, en de herhaalde feiten blijkt dat zijn persoonlijk gedrag *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*. De correctionele veroordelingen dateren immers niet van dermate lang geleden – en de verzoeker brengt bovendien geen enkel element aan dat er op zou wijzen dat de feiten die hebben geleid tot deze veroordelingen dateren van lang voor deze veroordelingen – dat een actueel gevaar voor de openbare orde kan worden uitgesloten, temeer daar de verzoeker daarna en zeer recent nog herhaaldelijk politieel werd veroordeeld voor weliswaar minder zwaarwichtige feiten. Dat deze verkeersinbreuken niet worden gespecificeerd in de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk, nu de concrete inbreuken kunnen worden teruggevonden in het administratief dossier, meer bepaald in het uittreksel uit het strafregister van de verzoeker, en de verzoeker bovendien behoort te weten voor welke verkeersinbreuken hij veroordeeld is geweest.*

Uit het voorgaande volgt dat in de bestreden beslissing niet alleen wordt gewezen op het recent karakter (veroordelingen van 2009 tot en met februari 2015), de frequentie en de aard van de door de verzoeker gepleegde feiten (zowel correctioneel als politieel), maar dat daarnaast tevens concreet wordt gewezen op de ernst van die feiten en op het ontwrichtend karakter voor de samenleving van drugsgebruik, drugsbezit en drugshandel.

De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen onderzoek zou hebben verricht naar de persoonlijke omstandigheden. Verder toont hij niet aan dat de gemachtigde op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 43 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat uit de aard, de ernst en de herhaalde feiten blijkt dat zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, met name de vrijwaring van de openbare orde en de nationale veiligheid.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het hoorrecht, van artikel 41, § 2, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker betoogt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, de aanwezigheid van zijn ganse familie in België en het feit dat hij hier het grootste deel van zijn leven heeft gewoond, geen bindingen meer heeft met Colombia, en hier perfect geïntegreerd is, alsook een hechte band heeft met zijn familie.

Verzoeker kwam op 12-jarige leeftijd met zijn moeder naar België en verblijft hier sindsdien. Verzoeker liep hier school, werkte hier, was legaal, ging hier relaties aan en maakte hier vrienden, etc.

Verzoeker heeft sindsdien nooit in een ander land gewoond dan België. Hij spreekt perfect Nederlands en heeft totaal geen bindingen meer met zijn land van herkomst.

Verzoeker had hierover informatie kunnen aanreiken als hij gehoord was geweest. Informatie waaruit blijkt dat er sprake is van een mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing houdt een beslissing tot verwijdering in.

Bijgevolg is richtlijn 2008/115/EG van toepassing, conform de artikelen 2 en 3 ervan.

Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht.

Het artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het hoorrecht werd aldus geïncorporeerd in het Handvest.

Dit hoorrecht is - in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht - van zeer algemene aard, en houdt de facto in dat de bestuurde steeds gehoord moet worden wanneer een bestuur hiertoe verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen te zijnen nadele, bijvoorbeeld bij het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het niet-honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker verwijst tot slot naar een recent arrest van de RvV nr. 148 493 dd. 25 juni 2015 in deze zin:

“In casu blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij werd gehoord alvorens dat er een verwijderingsmaatregel in haar hoofdte werd genomen. De stelling die de verwerende partij aanneemt in haar nota met opmerkingen, met name dat de verzoekende partij haar standpunt reeds op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken nu zij een aanvraag tot verblijf in functie van haar zoontje heeft ingediend, kan niet worden gevolgd. In het kader van dergelijke aanvraag diende de verzoekende partij enkel de relevante stukken aan te brengen die tot een verblijf zouden kunnen leiden. Zij wist op dat ogenblik hoegenaamd niet dat er een verwijderingsmaatregel zou volgen en dat zij

alle nuttige informatie diende aan te brengen die ertoe zou kunnen leiden dat er geen verwijderingsmaatregel zou worden genomen. Verder reikt de verzoekende partij in haar verzoekschrift een aantal elementen aan die volgens haar van invloed voor de afweging die dient gemaakt te worden in het licht van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van een verwijderingsbeslissing en die niet werden beoordeeld door de verwerende partij om reden dat zij niet gekend waren aan de verwerende partij. Zonder zich te willen uitspreken over deze elementen is de Raad van oordeel dat het hoorrecht in casu is geschonden door aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid te bieden op een nuttige en effectieve wijze haar argumenten te laten gelden. Een schending van het hoorrecht kan worden aangenomen.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het recht om gehoord te worden ;
- artikel 41, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU ;
- artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven en het feit dat zij het grootste deel van haar leven in België zou gewoond hebben. De verzoekende partij meent dat zij in dit kader bijkomende informatie had kunnen aanreiken, indien zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou zijn gehoord.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C - 287/02, Jurispr. blz. I - 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C - 141/08 P, Jurispr. blz. I - 9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C - 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, *Achughbabian*, C - 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij eerder een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Het betreft een relatief recente aanvraag, terwijl verzoekende partij uiteraard over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren.

Ook in het kader van deze eerste aanvraag tot gezinshereniging heeft de verzoekende partij zich reeds beroepen op de vermeende schending van artikel 8 EVRM, terwijl hieromtrent door de gemachtigde van de Staatssecretaris op gedegen wijze gemotiveerd is. De verzoekende partij toont allerm minst aan dat zij in het kader van een nieuw verhoor bijkomende elementen had kunnen aanbrengen, dewelke nog niet eerder ter beoordeling werden voorgelegd.

Zie in die zin:

“Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn.” (R.v.V. nr. 135.116 van 16 december 2014)

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen

dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog omtrent het gezinsleven en de perfecte integratie in België, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

"(...)"

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij om toelating tot verblijf verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat geen juist evenwicht werd geëerbiedigd, doch zij maakt geenszins aannemelijk dat haar gezinsleden haar niet -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- zouden kunnen vergezellen in het herkomstland.

Dienaangaande benadrukt verweerder dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk om welke reden het gezinsleven enkel in België zou kunnen worden uitgebouwd.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de Belgische minderjarige dochter van de verzoeker gemotiveerd dat deze geboren werd op 17 december 2009 en dat de verzoeker zich er desondanks *"in diezelfde periode (heeft) toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren"*, dat dit *"gelet op de herhaalde veroordelingen door de politierechtbank wegens het besturen van een voertuig zonder geldig rijbewijs, tot op heden het geval (is)"*, wat allerminst *"getuigt (...) van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische referentiepersoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden"* en dat de verzoeker *"had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht"*. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat *"het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene (...) ondergeschikt (...) geacht (wordt) aan de vrijwaring van de openbare orde"*. Aldus kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, de aanwezigheid van zijn ganse familie in België en de hechte band die hij heeft met zijn familie.

Bovendien zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen voert de verzoeker geen enkele (concrete) hinderpaal aan voor het leiden van zijn gezins- of familieleven elders. Aldus weerlegt hij op geen enkele wijze het motief in de bestreden beslissing dat het *"het gezin (...) vrij (staat) zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest"* en dat dit *"niet noodzakelijk afbreuk (hoeft) te doen aan hun gezinsleven"*.

Waar de verzoeker nog aanvoert dat hij “*hier perfect geïntegreerd is*”, beperkt hij zich tot de loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name dat “(h)et herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België (...) expliciet (getuigt) van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven”. Door er op te wijzen dat hij op twaalfjarige leeftijd met zijn moeder naar België kwam en hier sindsdien verblijft, dat hij hier school liep, werkte, legaal was, relaties aanging en vrienden maakte en dat hij Nederlands spreekt, zonder evenwel de vaststellingen inzake de verschillende correctionele en politionele veroordelingen te weerleggen, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat voornoemd motief uit de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Aldus toont de verzoeker geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000,

Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, aan het bestuur informatie had kunnen aanreiken over zijn gezinsleven, de aanwezigheid van zijn ganse familie in België waarmee hij een hechte band heeft, het feit dat hij hier het grootste deel van zijn leven heeft gewoond, Nederlands spreekt, hier school liep, werkte, relaties aanging en vrienden maakte en geen bindingen meer heeft met Colombia. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene (...) ondergeschikt (wordt) geacht aan de vrijwaring van de openbare orde”*. Gelet op deze motivering en op het gegeven dat hij, zoals *supra* onder punt 2.2.3.1. uiteengezet, met deze elementen niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de informatie die hij had kunnen aanreiken indien hij gehoord zou zijn geweest – voor zover het bestuur over deze informatie nog niet beschikte – het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN